

Σας παρακαλώ, συλλάβετέ με. Είμαι ένας υποψήφιος τρομοκράτης. Πριν λοιπόν οδηγηθώ στις πράξεις, που έχω με επιμέλεια σχεδιάσει, κάνω μια τελευταία έκκληση προς όλους: Δεν χρειάζονται πια δισταγμοί, σας παρακαλώ συλλάβετέ με.

Είναι αλήθεια, ότι αυτήν την πορεία ή την κατάληξή της δεν τη φανταζόμουν. Δεν ήταν στις προθέσεις μου. Όταν ακούστηκαν για πρώτη φορά οι λέξεις «κρίση», «δημοσιονομική προσαρμογή», «ελλείμματα», τα πολιτικά κόμματα της χώρας άρχισαν όπως πάντα να αλληλοκατηγορούνται. Δεν φαινόταν όμως να ανησυχεί κανένας. Τη μέρα μάλιστα που ο τότε πρωθυπουργός -μου διαφεύγει προς ώρας το όνομά του- ανακοίνωσε ότι η χώρα «προσφεύγει» στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, θεώρησα ότι μπορεί να ήταν και προς το καλό μας. Το περιβάλλον άλλωστε του διαγγέλματος, αυτό υπονοούσε: Ένα παραδείσιο και μοναχικό ελληνικό νησί, το Καστελλόριζο, αλλά και το αυτάρεσκο ύφος του τότε πρωθυπουργού μας -ξεχνώ τώρα το όνομά του- έπειθαν ότι μια παροδική δυσκολία ήταν όλα, και ότι γρήγορα θα επανερχόταν η εποχή της αμεριμνησίας.

Πόσο λάθος κάναμε, εγώ και οι συνταξιδιώτες μου. Καθώς το πλοίο όδευε προς το Καστελλόριζο, οι κλυδωνισμοί του ολοένα πλήθαιναν, και νερά έμπαιναν ήδη στα αμπάρια και τους διαδρόμους. Το χειρότερο όμως ήταν ότι ο καπετάνιος έμοιαζε να βρίσκεται σε ταραχή και σύγχυση, και δεν έπαυε να υπόσχεται ότι φτάνομε στο Καστελλόριζο· ενώ από δίπλα η αδράνεια των αξιωματικών και του πληρώματος μεγάλωνε την απειλή από τα κύματα. Έτσι ο πανικός οδήγησε κάποια στιγμή στην αλλαγή του καπετάνιου, και άλλα πληρώματα ανέλαβαν τη σωτηρία του σκάφους. Οι κλυδωνισμοί όμως συνεχίστηκαν, και τα νερά εξακολουθούσαν να εισέρχονται ορμητικά. Η φήμη, ότι δεν θα φτάναμε ποτέ στο Καστελλόριζο, άρχισε να γίνεται πια βεβαιότητα.

Πράγματι: Δεν φτάσαμε ποτέ στο Καστελλόριζο. Αντίθετα, μια λαίλαπα χωρίς προηγούμενο έχει σαρώσει τώρα την πατρίδα και τη μοίρα των Ελλήνων. Όχι ότι δεν φταιξαμε, κι ούτε νοσταλγούμε ένα παρελθόν διάτρητο. Δεν ήσαν όμως λίγα και τα επιτεύγματά μας. Άλλη λοιπόν έπρεπε να είναι η Εντολή, και άλλες οι διαδικασίες για να βαδίζει πιο σωστά η χώρα. Τώρα, η φτώχεια και η βαριά σκιά της ανεργίας θερίζουν την

καθημερινότητά μας· και από δίπλα τα χιλιάδες κλειστά μαγαζιά, οι χιλιάδες κλειστές ψυχές, οι διαψεύσεις μιας ζωής. Κι ενώ στην ευρωπαϊκή ιδέα είχαμε τα θάρρη μας, για να υπάρξει κάποιο ξέφωτο, εκεί κυριάρχησαν η στυγνή λογική των αριθμών και τα χρονοδιαγράμματα. Καθώς μάλιστα χρειάστηκε να συμπλεύσουν με το πολιτικό μας σύστημα, που σε κάθε κρίσιμο βήμα έδειχνε την ανεπάρκεια και την κομματική του ιδιοτέλεια, πολλά ήσαν τα δεινά και λίγη η πρόοδος που έζησε η αρχαία μας χώρα. Δεν αξίζει να συνεχίσω: Τώρα και χρόνια βιώνουμε ένα θέατρο του παραλόγου, και ο εκφυλισμός των λέξεων και των εννοιών δεν έχει τέλος.

Έτσι λοιπόν, από συνεπής και δημοκρατικός πολίτης, και άνθρωπος -όπως με αποκαλούσαν- των γραμμάτων και των τεχνών, εξελίχθηκα με τον καιρό σε υποψήφιο τρομοκράτη. Λίγο πια με απασχολεί εκείνος ο θίασος, που χρόνια τώρα κατέχει ή ονειρεύεται εξουσίες. Η έγνοια του είναι να διαπληκτίζεται στις τηλεοπτικές οθόνες· και ενώ έπρεπε να επιδιώκει κάποια ενότητα, γιατί πολλοί είναι οι κίνδυνοι που απειλούν τη χώρα, αναλίσκεται σε λόγους διχόνοιας και φανατισμού. Έτσι στρώθηκε ο δρόμος σε δυνάμεις βίαιες και μισαλλόδοξες, που αποτελούν μια μόνιμη απειλή. Όχι, δεν έχω πια ελπίδες, ο δρόμος που επέλεξα εγώ είναι δύσκολος αλλά σωστός.

Γι' αυτό και κάνω αυτήν την έκκληση: Σας παρακαλώ, συλλάβετέ με. Όπως δήλωσα ήδη, είμαι ένας υποψήφιος τρομοκράτης. Δεν έχω μάθει ωστόσο να εκδικούμαι, ούτε γνωρίζω από όπλα και εκρηκτικά. Η ανάγκη μόνον με οδηγεί: Να δω πάλι λίγα χαμόγελα στους δρόμους, να αισθανθώ την ελπίδα να κυκλοφορεί. Με συνοδεύει πάντα η σκέψη εκείνων, που μέσα στη θύελλα άπλωσαν το χέρι τους στους άλλους· και αντλώ το θάρρος μου από όσους κράτησαν -στην παιδεία, την τέχνη, τη ζωή- τις ανάσες της ευθύνης και του ήθους.

Κατάρτισα λοιπόν με επιμέλεια τους στόχους μου, χωρίς προκαταλήψεις αλλά και χωρίς πάθος. Η επόμενη ημέρα με ενδιαφέρει μόνον. Δεν έχω πρόθεση να κρυφτώ, ούτε να αποδράσω, όπως έκαναν πάντα οι θρασύδειλοι του είδους μου. Καθώς εγώ θα οδηγούμαι στις εισαγγελίες και τα κρατητήρια, τι καλύτερο από το να δω την ικανοποίηση στα πρόσωπα, τι πιο σπουδαίο από το να αισθανθώ τις ευχές του κόσμου να με συνοδεύουν.

Είναι βέβαια αλήθεια ότι η διαδικασία της εκδίκησης λίγο με ελκύει. Άλλα ήταν τα όνειρα, και άλλες οι κατευθύνσεις της ζωής μου. Όσο όμως κατάρτιζα με επιμέλεια τους στόχους μου, όλο και πλήθαιναν οι υποψήφιοι προς αφανισμό: Εδώ οι προύχοντες της πολιτικής, από δίπλα εκείνοι που έκρυβαν με ιδιοτέλεια την αλήθεια, παραπέρα οι κοντόφθαλμοι αξιωματούχοι της Ευρώπης, λίγο πιο κάτω οι αξιολογητές και οι μαύρες οθόνες τους, πιο πέρα όσοι δεν δάκρυσαν μπροστά στον άνεργο. Διαρκώς κατέγραφα κατηγορίες και ενόχους. Ενώ όμως έτσι κατέληξα στον τελικό κατάλογο, τον αριθμό και τα ονόματα των

στόχων, εξακολουθούσαν πάντα να με βασανίζουν τα κριτήρια μου, διασταύρωνα ξανά και ξανά όσες πληροφορίες είχα. Δεν πρόκειται ωστόσο να μου ξεφύγει ούτε λέξη παραπάνω: Οι ένοχοι αγρυπνούν, κάθε τους κίνηση περιβάλλεται από φρουρούς και προφυλάξεις, φοβούνται ότι το έγκλημά τους θα αποκαλυφθεί, ξέρουν ότι υπάρχουν πάντα -όπως εγώ- υποψήφιοι τρομοκράτες.

Γι' αυτό επιμένω: Η μόνη λύση είναι να συλληφθώ από τις αρμόδιες αρχές. Διότι, όσο και αν κατάρτισα με επιμέλεια τους στόχους μου, οι αμφιβολίες δεν με εγκαταλείπουν. Αν ήσαν αυτοί και όχι άλλοι, αν παρέλειψα ονόματα ή μερικοί δεν φταίνε, ποιοί επιτέλους οδήγησαν τη χώρα σε μια τραγωδία ανείπωτη. Ότι φταιξάμε και εμείς, οι απλοί πολίτες, δεν είναι δύσκολο να το παραδεχθώ· κι αναγνωρίζω ότι έλειψε πολύ η προσωπική ευθύνη. Άλλοι ωστόσο άνοιγαν διάπλατα τον δρόμο του λαϊκισμού, και κολάκευαν διαρκώς τις ψευδαισθήσεις μας.

Ελάχιστα πάντως με απασχολούν οι φήμες, που ισχυρίζονται ότι αύριο τα πράγματα θα είναι καλύτερα, και ότι η λαίλαπα όπου να ?ναι θα κοπάσει. Θέλω να είμαι κατηγορηματικός: Το εύχομαι, και διπλή θα είναι τότε η χαρά μου. Τα σχέδιά μου όμως δεν πρόκειται να αλλάξουν. Ποιος τότε θα πληρώσει για τους νέους ανθρώπους, που η απόγνωση οδήγησε στα ξένα, πώς θα επιστραφούν τα αγαθά και οι αξίες, που έκλεψε το Άδικο από τους αθώους, με ποια διαδικασία θα αναστηλωθούν τόσες και τόσες ζωές ακυρωμένες; Όχι, οι φήμες ότι θα κοπάσει η θύελλα, δεν με αφορούν, ούτε με επηρεάζουν.

Ο χρόνος όμως της αναμονής έχει ένα τέλος. Είναι λοιπόν καθορισμένη και αμετακίνητη η μέρα, που οι τεχνολογικοί μηχανισμοί μου θα σπείρουν τον όλεθρο και τον αφανισμό. Στη φράση όμως αυτή δεν θα προσθέσω ούτε μια τελεία. Σε τίποτα δεν το ?χουν οι ισχυροί του κράτους και οι επιτηρητές να ανιχνεύσουν την ημερομηνία αυτή της κάθαρσης, και να κηρύξουν από τώρα γενικό συναγερμό. Άδικος βέβαια κόπος: Οι δικοί μου τεχνολογικοί μηχανισμοί δεν ανιχνεύονται, ούτε έχουν να κάνουν με εκρηκτικά και όπλα. Στηρίζονται αντίθετα σε μια παραλλαγή του τρόπου, που οι αρχαίοι ήξεραν ως εξοστρακισμό. Στην ιδιοφυή αυτή εξέλιξη βοήθησαν τα διδακτορικά και οι επιστημονικές μου γνώσεις, που απέκτησα με επιμονή και μόχθο.

Το δίλημμα βέβαια δεν είναι πια μόνον δικό μου. Εγώ προσφέρθηκα, με ανιδιοτέλεια και αίσθημα ευθύνης, να με συλλάβουν οι αρχές, για να αποφύγουν τις σκληρές συνέπειες οι επόμενοι που έρχονται. Διότι όλο και πληθαίνουν οι Έλληνες, που αισθάνονται ως υποψήφιοι τρομοκράτες. Στις ρημαγμένες τους ζωές δεν χωρούν πια όνειρα, κι ούτε μετρούν οι υποσχέσεις που ακόμα ακούγονται. Υπάρχει μόνον μια αχνή ανάμνηση του Καστελλόριζου, και είναι πολλοί όσοι αναζητούν σιωπηλά τον τρόπο που θα φτάσουν στις

Γιώργος Γραμματικάκης, συλλάβετέ με!

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Σάββατο, 11 Ιανουάριος 2014 17:57

ακτές του.

[Πηγή](#)